

Viața Sfântului Serafim de la Vyritsa (Rusia)

Basil Muraviev (cel ce avea să devină Sf. Serafim) s-a născut în 1865 în orașelul Cheremovsky, provincia Yaroslavl, din părinți țărani, Nicholas și Chione. Când Basil a împlinit zece ani, tatăl său a murit lăsându-le pe sora Olga și pe mama bolnăvicioasă în grija băiatului.

Un vecin bun l-a luat într-o zi cu el la St. Petersburg, găsindu-i lui Basil o slujbă de vânzător. Băiatul avea gânduri de călugărie pe care nu le-a dezvăluit nimănui și la un moment dat s-a hotărât să plece la Lavra Sf. Alexandru Nevsky să stea de vorbă cu părinții de-acolo. Unul din frații l-a sfătuit să rămână în lume și să crească prunci și după ce aceștia vor fi crescut, el și soția sa vor putea petrece în curăție la mănăstire, slujind lui Dumnezeu.

Basil a înțeles că aceea era voia Domnului și a urmat întocmai sfatul bătrânului părinte. Întors la slujba lui de la magazin, a continuat să muncească și să strângă bani pe care îi trimitea familiei. La vârsta de 24 de ani s-a căsătorit cu o fată pe nume Olga.

Basil și-a încropit propria lui afacere ca blănar și a devenit foarte înstărit. A avut un fiu, Nicholas și o fiică, Olga. Dar fata lor murind înainte de vreme, cei doi soți au făcut legământ să trăiască împreună din acel moment doar ca frate și soră.

În jurul vârstei de 30 de ani, Basil și-a împărțit aproape toată averea, făcând multe donații diferitelor mănăstiri. Când Nicholas s-a făcut mare, Basil și Olga s-au retras la mănăstire să-l slujească lui Dumnezeu. Olga a fost tunsă în 1919 cu numele Christina, locuind în Mănăstirea Învierii-New Divyevo din St. Petersburg. Mai târziu a primit schima și numele de Serafima. A murit în 1945.

Nu avem cunoștință de mănăstirea în care a fost tuns Basil și nici de numele pe care l-a primit. Unii spun că ar fi fost tuns călugăr în Athos. În 1927 a sosit la Lavra Sf. Alexandru Nevsky, unde a devenit preot duhovnic al călugărilor. Acolo a fost tuns în schimă cu numele de Serafim. Curând s-a descoperit tuturor darurile de vindecare și înainte vedere cu care l-a înzestrat Dumnezeu pe Sf. Serafim, mulți oameni căutându-l pentru ajutor și un cuvânt de folos.

Episcopul Alexei (Shimansky) al Novgorodului a venit la părinte în 1927 să-l întrebe dacă era potrivit pentru el să părăsească Rusia din cauza persecuțiilor comuniste. Înainte ca episcopul să-și spună păsul, Sf. Serafim i-a dat răspunsul următor: "Mulți vor să plece acum din Rusia. Dar să nu ne temem. Este nevoie de sfinția ta aici. Vei deveni patriarh și vei conduce biserica 25 de ani."

Însă pentru lavră au venit vremuri de grea încercare. Călugării erau arestați, exilați sau duși în lagăre de muncă. Mulți erau executați. Începând cu 1929, părintele Serafim a fost arestat de 14 ori. El și-a continuat misiunea preoțească în lagăre și închisori, încurajând prizonierii.

În 1933, părintele a fost eliberat din lagăr și s-a stabilit la Vyritsa, un loc minunat cu păduri, un pârau și aer foarte sănătos, un loc potrivit pentru Sf. Serafim care avea sănătatea șubredă la acea vreme de la regimul și bătăile suferite în lagăr.

În 1913 s-a construit la Vyritsa o biserică din lemn închinată Icoanei Maicii Domnului din Kazan pentru comemorarea a 300 de ani de dinastie Romanov. Biserica principală are două altare: unul închinat icoanei Kazan, iar celălalt Sfântului Nicolae. Biserica de jos era închinată Sf. Serafim al Sarovului. După ce și-a mai recăpătat puterile, părintele Serafim a

Început să primească pe oricine venea la el pentru ajutor. Mulți grav bolnavi se vindecau cu rugăciunile sfântului. Autoritățile au observat în scurt timp afluxul de oameni de la chilia sfântului și au început să-l cerceteze, venind în percheziție la chilia sa în special noaptea. Odată poliția a venit să-l aresteze pe părinte dar Dumnezeu a avut grijă de slujitorul său și l-a scăpat din mâna dușmanilor prin doctorul care le-a atras atenția că părintele era bolnav și n-ar fi suportat călătoria. Aceștia l-au lăsat în pace pe bătrânul părinte.

În septembrie 1941 nemții intraseră în Vyritsa dar nu au rănit pe nimeni și nu au prădat nimic. În timpul războiului Sf. Serafim a slăbit tot mai mult, slujind mai rar în biserica Sf. Serafim, iar din 1945, părintele Alexei Kibardin a început să slujească în biserica Kazan.

În primăvara lui 1949, Sf. Serafim a fost ținut la pat dar tot primea oamenii la el pentru ajutor ca mai înainte.

Cu puțin înainte de adormirea sa, Preasfânta Fecioară i-a apărut Sfântului Serafim sfătuindu-l să se împărtășească în fiecare zi. Părintele Alexei Kibardin îi aducea Sfânta Împărtășanie la ora 2 dimineața dar într-o noapte a adormit și nu a ajuns decât la 4 dimineața. Și-a cerut iertare de la părintele pentru că a întârziat și a observat o strălucire nepământească pe chipul acestuia. Sfântul i-a răspuns: "Nu-ți face griji, frate, că îngerii mi-au adus deja Sfânta Împărtășanie". Văzând cum îi iradiază fața, părintele Alexei a crezut că cele ce i-a spus erau adevărate.

Sf. Serafim l-a rugat pe părintele Alexei să meargă la Moscova să-l anunțe pe Patriarhul Alexei că el se va duce la Domnul în două săptămâni. Când părintele Alexei a transmis mesajul patriarhului, acesta s-a întors către sfintele icoane făcându-și cruce iar când a revenit cu fața la părintele, pe obraji îi curgeau lacrimi, spunând: "Au trecut patru ani de când sunt patriarh. Mi-au mai rămas douăzeci și unu. Așa mi-a spus sfântul părinte". Patriarhul Alexei a murit în 1970, așa cum a prevăzut Sf. Serafim.

Sf. Serafim a plecat la Domnul în 21 martie 1949 (sau 3 aprilie N.S.). În orele de dinaintea morții sfântul a cerut să se citească acatistele Preasfintei Fecioare Născătoare de Dumnezeu, al Sf. Serafim de Sarov și al Sf. Nicolae. Timp de o săptămână de la moartea sa, orașul Vyritsa s-a scaldat într-o mireasmă divină.

Sf. Serafim a fost îngropat în cimitirul de lângă biserica Icoanei Kazan din Vyritsa la înmormântare venind puhoi de oameni. Vyritsa a devenit astfel loc de pelerinaj. Sf. Serafim Schimonahul a fost canonizat de Biserica Rusă în august 2000.

Sursa: www.calendar-ortodox.ro